

u s u l g e r e ğ i

Bu çalışma, Boğaziçi Gösteri Sanatları Topluluğu (BGST) içerisinde faaliyet gösteren “tiyatro bağlamında kültürel çoğulculuk çalışma grubu” nun katkılarıyla yayımlandı. BGST'ye ve Mayıs 2010 tarihli 17. sayılarında yayımlanan “Hagop Baronyan” dosyası içerisinde yer alan iki yazıyı bu kitapta kullanmamıza izin veren *Mimesis* dergisine teşekkür ederiz.

Şark Dişçisi, Ermenice edebiyatın en önemli mizah yazarlarından biri olan Hagop Baronyan'ın *Adamnapuyjn Arevelyan* (İstanbul, 1869) adlı tiyatro oyununun çevirisidir.

Baronyan'ı Türkçe okurlarla buluşturan bu ilk çalışmada, yazar ve eseri hakkında bilgi veren çeşitli ek metinlere yer verildi.

Ermenice ve diğer dillerdeki kelimeler *italik* dizildi. Tarafımızdan eklenen açıklamalar köşeli ayrıç içinde verildi.

Türkçe yazımda, Ömer Asım Aksoy'un *Ana Yazım Kılavuzu* (Epsilon Yay.) temel alındı, Necmiye Alpay'ın *Türkçe Sorunları Kılavuzu*'ndan (Metis Yay.) yardımcı kaynak olarak yararlanıldı.

y a y ı n c ı n ı n n o t u

ŞARK DIŞÇİSİ

ŞARKILI KOMEDYA – BEŞ PERDE

A r a s Y a y ı n c ı l ı k

İstiklal Caddesi, Hıdivyal Palas 231/Z

34430 Tünel, Beyoğlu-İstanbul

Tel: (0212) 252 65 18 - 243 06 02

Fax: (0212) 252 65 19

info@arasyayincilik.com

www.arasyayincilik.com

Sertifika No: 10728

ARAS - URU 116

Hagop Baronyan

Şark Dişçisi

Orijinal Adı

Adamapuyjn Arevelyan

Yayına Hazırlayan

Ardaşes Margosyan

Rober Koptaş

Kapak

Aret Gıcır

ISBN 978-605-5753-16-0

Baskı

Sena Ofset

2. Matbaacılar Sitesi 4NB7-9-11 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 03 21

Sertifika No: 12064

Birinci Baskı: Haziran 2010, İstanbul

İkinci Baskı: Ocak 2012, İstanbul

ŞARK DİŞÇİSİ

ŞARKILI KOMEDYA – BEŞ PERDE

OYUN

HAGOP BARONYAN

ÇEVİRİ
BOĞOS ÇALGICIOĞLU

HAGOP BARONYAN*

1842, Edirne - 1891, İstanbul

BEDROS NOREHAD

Hagop Baronyan, bir yazar olarak ölümsüzlüğe kavuşmuş olmakla beraber, [27 Mayıs] 1891'de [Ortaköy'de], kendi mali çöküşüne gülüp geçerek, yoksulluk ve sefalet içinde öldü. Beceriksiz liderlerin itibarını söndürmek ve abartılı toplumsal örf ve âdetlerle dalga geçmek amacıyla yazılmış hicivleriyle, kendi döneminin pek çok ileri gelenine hayatı zindan etmek konusunda son derece başarılı olmuştur.

1843'te Edirneli yoksul bir ailenin çocuğu olarak doğan Baronyan, ilk ve orta öğrenimini Ermeni okullarında tamamladı. Ardından bir yıl süreyle yerel bir Rum okuluna devam etti, ancak iş bulmak için resmi eğitimini yarım bırakmak zorunda kaldı. Önce bir eczanede çalışmaya başladı, sonra da muhasebecilik yaptı. 1864'te İstanbul'a taşınarak önce bir telgraf dairesinde, sonra da Ermeni Patrikhanesi'nde kâtip olarak çalıştı. Aynı zamanda, kısa bir süre için Üsküdar'daki Ermeni okulunda öğretmenlik yaptı. Bu sırada Romantik şair ve oyun yazarı Bedros Turyan'ın (1851-1872) etkisinde kaldı.

Hevesli bir okur olarak bazı Avrupa dillerini, özellikle de dönemin İstanbul'unda edebi ve teatral hayatta büyük etkileri olan Fransızca ve İtalyancayı kendi kendine öğrendi.

---

* Bu makalenin İngilizce orijinali, editörlüğünü Nishan Parlakian ve S. Peter Cowe'un yaptığı *Modern Armenian Drama* adlı kitapta (New York: Columbia University Press, 2001, s. 61-64); Türkçe çevirisi ise, tiyatro/çeviri ve araştırma dergisi *Mimesis*'in, Mayıs 2010 tarihli 17. sayısında yayımlandı (s. 153-158).

Osmanlı başkentinde yayımlanan çeşitli dergilere katkı sunarak yazarlık konusunda deneyim kazandı. Bu deneyim, ona daha sonra yazacağı önemli hicivler için iyi bir eğitim alanı oldu. Baronyan'ın insanların ve durumların mizahi ve absürd yönlerini birkaç sevimli kalem darbesiyle yazıya dökme becerisi, hicivlerini kendi dönemine özgü gelip geçici bir şey olmanın çok ötesine taşıyarak yeni okurları da eğlendirmeye devam etti. Ancak çok geçmeden, hiciv yazarlarının kitlelerin saygısını kazanabileceğini, ama alay ettiği zenginlerden hiç yardım görmeyeceğini anladı. 1879'da evlendikten sonra, sahip olduğu geniş aileyi geçindirebilmek için, suya sabuna dokunmayan edebiyat dışı mesleğine, muhasebeciliğe zaman zaman geri dönmek zorunda kaldı.

Yayına hazırladığı süreli yayınların ömrü kısa oldu. *Poğ aravodyan* (Sabah Borusu) yirmi sekiz sayı yayımlandıktan sonra mali sıkıntılar nedeniyle kapandı. Yedi yıl içinde *Yeprad* (Fırat), *Meğu* (Arı) ve *Tadron* (Tiyatro) isimli dergilerin yayını Osmanlı sansür bürosu tarafından durduruldu. Bunları dört yıl sonra *Khigar* (Bilgiç) ve o da kapandıktan birkaç ay sonra *Dzidzağ* (Gülüş) isimli dergiler izledi.

Baronyan, iniş çıkışlarla dolu yirmi yıllık hareketli yayıncılık serüveninin sonunda, toplumdaki çeşitli kötücül şahsiyetleri hedef alan veda yazısında, hayal kırıklığının ve mali çöküntünün neden olduğu karamsarlığı dile getiriyordu:

Elveda haksızlık, elveda iftiracılar
Elveda yozlaşmış memurlar ve
Elveda borcunu ödemeyen aboneler.

Veda ettiği “iftiracılar” şüphesiz Baronyan'ın alaylarından nasibini almış ve onu susturmak için ellerinde bulunan tek aracı, sansürü devreye sokmuş kişilerdi.

Baronyan'ın amacı, mevki sahiplerinin ve kilise liderlerinin beceriksizliklerini, manastırlardaki keşişlerin tembelliğini, İstanbul Ermeni Patrikhanesi'nin yetersizliğini, 1863 tarihli Ermeni Milli Nizamnamesi'nin yetkilendirdiği Milli Meclis'te tartışmaya girişmenin anlamsızlığını, zenginlerin cimriliğini, aile ilişkilerini bozan tuhaf toplumsal örf ve âdetlere bağlılığı ve aynı şekilde, Sultan'ın yönetiminin ve onun yozlaşmış, beceriksiz memurlarının basiretsizliğini ifşa etmek ve bunlarla alay etmektir.

O, kâr elde etmek dışında bir şey düşünmeyen zengin tüccarların ipliğini pazara çıkarırken, kıt kanaat geçinip “kendi yağıyla kavrulan” esnafa sempati beslerdi. “Bir-iki haftalığına ders vermek için çağrılan ve okul yönetiminden bir kişiye yalakalık yapmadığı için kovulan” düşük ücretli eğitimcilerin tarafını tutardı.

Baronyan'ın tiyatroya olan yoğun ilgisi çok genç yaşlarda kendini gösterdi. İlk Ermeni profesyonel tiyatro kumpanyası 1861 yılında İstanbul'da kurulmuştu; bu önemli gelişme, genç yazarın oyunculuk kariyerinin başlaması için bir fırsat yarattı. Bu tarihten önceki on yıl boyunca Goldoni ve Molière'in farsları ve komedileri yaygın bir popülerlik kazanmıştı ve bu iki yazara ait öyküler Baronyan'da yaratıcı uyarlamalar yapma heyecanı uyandırmıştı. 1865'te yazılan ilk oyunu, Goldoni'nin orjinal eserinin taklidi olan *Yergu Derov Dzara mı* (İki Efendili Bir Uşak) adlı kısa bir farsıydı. Bundan dört yıl sonra, görücü usulü evlilikleri ve evlilikte sadakat konusunu genellikle neşeli bir üslupta ele aldığı ilk komedisi *Adamnapuyjn Arevelyan* (Şark Dişçisi) geldi. Bunu izleyen, Ermeni toplumunu gerçekçi bir şekilde yansıtan eserleri, kitap formunda basılmadan önce gazetelerde tefrikalar halinde yayımlandı. Baronyan 1872'de *Şoğokortu*'ya (Dalkavuk) başladı, ancak yarım bıraktı. 1880-81 yılları

rında ortaya çıkan esaslı taşlaması *Medzabadi muratsganner* (Haşmetlu Dilenciler), taşralı eşrafın patavatsızlığına ve naifliğine odaklanırken, bu niteliklerin aynı zamanda çeşitli santsal, profesyonel, dini ve zanaatkâr fırsatçılar tarafından sömürülmeye ne denli açık olduğuna da dikkat çeker. Son eseri *Bağdasar Ağpar* (Bağdasar Emmi) ise boşanma temasını ele alır: Evin efendisi olan oyunun ana karakteri, zina yaptığandan şüphelendiği karısı Anuş'tan kurtulmanın yollarını arar, ancak hizmetçisi, efendisinin kendisinden faydalanmaya çalıştığı yönünde, uydurma olduğu kadar ikna edici de olan suçlamalar ileri sürdüğünde, mevcut durumu kabullenmek zorunda kalır.

Baronyan aynı zamanda hem oyun yazarlarından hem oyuncularından yüksek bir standart talep eden keskin dilli bir tiyatro eleştirmeniydi. Bilhassa, Tovmas Terziyan'ın eski bir Ermeni azizin şehadetini anlatan *Santukhd*'u gibi tarihsel trajedilerdeki Romantik aşırılıkları, konu ve yaklaşım itibarıyla uygun bulmuyordu. Bir seferinde, bu eserlerin dini bir araç olarak kullanmaları üzerine yorum yaparken şunları dile getirmişti:

Tiyatroya giden her Ermeni bilir ki, bir melek ve bir ruh, Ermeni oyunlarının olmazsa olmazı gibidir. Dün gece rüyamda Tanrı'yı gördüm, birinin canını almak için bir melek arıyordu. Fakat ortada hiç melek kalmamıştı. Baş melek ona durumu bildirdi, meleklerin hepsi Ermeni oyunlarına gitmişti.

Baronyan'ın hiciv koleksiyonunda *Azkayin çoçer* (Milli Kodamanlar) genel başlığı altında toplanan, önemli Ermeni kişiliklere ait bir düzenbazlar sergisi de yer alır. Hem Osmanlı hem de Rus imparatorluğundan birçok siyasi, dini ve kültürel figüre ait, bunların tutarsızlıklarına ve tuhaf-

lıklarına zarif bir mizah anlayışıyla dikkat çeken otuz iki kişisel portre 1870'te yayımlandı. Yazar bundan sonraki on yıllık zaman zarfında toplumsal meselelere daha fazla yoğunlaşmaya başladı. 1880 tarihli *Hoshosi Tzeradedr* (Dedikoducunun Defteri) isimli eseri, Berlin Anlaşması sonrasında yapılan Osmanlı reformlarına yönelik şüpheciliği ifade ediyor ve Ermeni milletinin başı olan İstanbul Ermeni Patriği'nin kibrini, basına yönelik sansürü, zamları, ama özellikle de tıbbi harcamalarla ilgili olanları şiddetle eleştiriyordu. Aynı yıl otuz dört bölümden oluşan *Biduyd mı Bolso Tağerun Meç* (İstanbul Mahallelerinde Bir Gezinti) isimli başka bir koleksiyona başladı. Daha tutarlı bir bütünlüğe sahip olan bu koleksiyonda, kalbur üstü merkez ("İstanbul'un Paris'i" olan) Pera'nın kumarhanelerinden ve ayartıcılığın- dan, yoksul balıkçılar semti Samatya'nın içki âlemlerine kadar uzanan, şehrin farklı kesimlerine ait görünümleri ve sesleri mizahi değinmelerle sunuyordu.

Atmosferi ve karakterleri bakımından *Haşmetlu Dilenciler*'e benzeyen bir skeçler serisi de 1886-87 arasında *Kağakavarutyan vınasneri* (Adabın Zararları) genel başlığı altında yayımlandı. Çalışma, bazı insanların diğerlerinin nezaketini ve iyi niyetini hor görerek bencil isteklerini tatmin etmek için ne denli ileri gidebileceklerini resmederek bize merkezi bir tema etrafında bir dizi çeşitleme sunuyordu.

Bir halk ayaklanmasından kuşkulanan Sultan II. Abdülhamit, belli kişi ve kurumların eleştirilmesini engellemek üzere basın özgürlüğünü kaldırmayı gündeme getirdiğinde Baronyan sansüre alegorik bir biçimde yaklaşarak yasaktan kurtulmanın yollarını aradı. Ana karakterlerini değiştirip bunları Ermeni folkloru ve mesellerinden aşına olunan kurbağa, tilki, maymun ve karınca gibi hayvanlar kisvesi altında sunarak milli ve uluslararası politikaları

eleştirmeye devam etti. Babiâli ile yaşadıkları sorunların çözümünde Avrupalı güçlere bel bağlayan kendi döneminin birçok Ermenisinin aksine, bu güçlerin sadece kendi çıkarları için harekete geçtiğinde ısrarcıydı. Aynı zamanda Osmanlı memurlarının acımasızlığını ve beceriksizliğini ifşa ederken de sözünü sakınmıyordu. İzmir’de bir grup Ermeni kadını Ahmet Paşa önderliğindeki askerler tarafından yasadışı bir şekilde evlerinden tahliye edildiğinde, Baronyan şöyle yazmıştı:

Bravo soylu Ahmet Paşa! Cesaretinizden tüm dünya etkilendi, kadınlara saldırmak ve zorla boyun eğdirmek şüphesiz ki cesaret gerektirir. Emin olun ki kadınlara karşı her savaş ilan edildiğinde siz ordunun başkumandanı olarak anılacaksınız. Halkımız bilhassa İstanbul’dan takviye kuvvet istemeden bir grup kadının hakkından gelme beceriniz nedeniyle size müteşekkir olacaktır.

Khigar’ın yayını durdurulduktan sonra Baronyan yine muhasebeciliğe dönmek zorunda kaldı. Ancak endişe ve yoksunluk içinde, alacaklıların baskısı altında geçen uzun yıllar ona büyük zararlar vermişti. İstanbul Surp Pırgıç Ermeni Hastanesi’nde tüberküloz hastalığından öldü. Hagop Baronyan, sonunda susturulmuş olsa da, çalışmaları okunduğu ve izlendiği müddetçe kahkahalarının yankısı duyulmaya devam edecektir.

İngilizceden çeviren
Ayşan Sönmez

Oğlunun Anlatımıyla Hagop Baronyan*

1891'de babamı kaybettiğimde 8 yaşındaydım. Ortaköy'de oturuyorduk. Ben daha Tarkmançats Ermeni Okulu'na başlamadan, çok küçükken, babam çoğu kez elimden tutar, beni de bürosuna götürürdü.

(...)

Akşamları babam genellikle eve geç gelir, şen şakrak içeri girerdi. İçmiş olması bizim için bir sır değildi. İlk işi kız kardeşimle uslu durup durmadığımızı anneme sormak olurdu. (...) Annem çok uslu durduğumuzu, onu üzmediğimizi söylerdi; oysa sonsuz yaramazlıklarımızla odanın altını üstüne getirmiş olurduk. Bu güvenceyi alınca, babamın yanına giderdik; o da bizi öpüp severdi.

Yemek masası şarap veya rakıyla beraber, babamın sevdiği mezelerle çabucak hazır olurdu. Ben babamla annemin arasına otururdum hep. Bizimle neşelenir, şakalaşır. Bazen beni de içkisine ortak eder, anama dönerek,

“Satenik, oğlana da biraz şarap ver” derdi.

“Hagopcan, çocuğun ciğerleri yanacak...”

“Azıcık bir şeyden ne olacak, içsin ki adam olsun, adam...” derdi.

Yemekten sonra o yazıp okuduğunda, biz yatmış olurduk. Oturuyor olsak bile onu çalışırken rahatsız etmezdik.

* Hagop Baronyan'ın oğlu Aşod Baronyan'ın aktardıklarını yazıya döken: Toros Azadyan. *Mışaguyt Azkakragan Darekirk 1848* (Kültür Etnografik Yıllığı 1948), İstanbul: Mışaguyt Kiradun, 1947, s. 93-98.

Kilise müziğinin yanı sıra, şarkı musikisini de çok severdi, âşığıydı. Bir kanunu vardı, ara sıra da çalardı. Çoğu kez kilise müziği ve vaaz dinlemek için kiliseye giderdi. Bir gün bir ahbabıyla Galata'daki Surp Lusavoriç Kilisesi'ne gitmiş. Vaazı iyi duyamayınca arkadaşının kulağına fısıldamış: "Bu vaazı duymak için telefon ahizesi lazım!"

Babam öğrenciliğinde matematikten nefret etmişken, değme bir muhasebeci olmuştu. Surp Pırgiç Hastanesi'nin kaleminde de çalışıyordu. Her akşam Ortaköy'e gelmeden önce, Galata'daki Fosgolo'nun meyhanesine uğramayı âdet edinmişti. Çok ender olarak eve yalnız gelirdi. Bizim evin kapısına kadar ona biri eşlik ederdi. Ölümünden yıllar sonra, bir gün, Hastane kaleminde birlikte çalıştığı doktor Boğos Varjabedian'la babam hakkında konuşurken, "Ona eşlik eden bendim" dedi gülererek ve babam hakkında ilginç şeyler anlattı.

O dönemde Hastane kaleminin müdürü Kamig Hünkârbeğendiyan, Ortaköy'e kadar Baronyan'ı izlemesi için doktor Varjabedian'ı özel olarak görevlendirir. Meyhane- de tesadüfen karşılaşp ölçüyü kaçırmasına engel olacaktır. (...) Baronyan, alışkanlığı üzere, tramvaya binmez, Ortaköy'e kadar yürümek ister. Onu tramvaya binmeye ikna edemeyince doktor Varjabedian da ister istemez beraber yürüyüverir.

Varjabedian'ın anlattığına göre, bir gün Baronyan, Beşiktaş-Ortaköy arasındaki kemerin altında oturup dinlenmek ister. O sırada tramvayın sesi duyulur, yakından geçiverecektir. Varjabedian orada oturmanın tehlikeli olduğunu söyleyince, "Biraz öteden geçiversin!" der ve ayağına kalkar.

Babam genellikle pazar günleri entelektüel dostlarını evinde ağırlardı. Bazen içki masasına da misafir ettiği olur-

du. Hrant Asadur'un tanıklığına göre, Baronyan'ın bu yakın dostları arasında Andon Amberyan, doğu notasına oldukça vâkıf Mıgırdiç Eminyan, matbaacı ve nota yazım uzmanı Yeğya Dındesyanyan, komedyen oyuncu [Tavit] Tıryants, *Tadron*'da yazan [hukukçu] Kasbar Çeraz vb. vardır.

(...)

Babamın ölümünden bir yıl sonra, 1892'de annemi de kaybettik. Yetim ve öksüz kaldık. Patrikhane bizim adımıza bir kampanya düzenledi, toplanan paradan uzun zaman yararlandık. Tarkmançats okulundan sonra Berberyan okuluna geçtim, orada birkaç sene okuduktan sonra amcam Sahag Baronyan'ın yanına, Edirne'ye gittim. Amcam bir sigorta şirketinin temsilciliğini yapıyordu. Edirne'deki Ermeni okuluna birkaç sene devam ettikten sonra amcamın işine girdim. Çok ciddi, ağırbaşlı bir adamdı. Ortaköy'deki evimizi sattı ve bizi kendi evlatları gibi büyüttü. 1906'da onu kaybettik. Kız kardeşim ise 1912'de öldü.

1910'da Surp Pırgiç Hastanesi'nde görev aldım. K. Mergeryan'dan sonra hastanenin başkâtipliğini üstlenip 1944'e dek bu görevi sürdürdüm.

(...) Bir gün Kınalı Ada'ya gitmiştim. Babamın da yakın dostu olan yazar Hrant Asadur ağır hastaydı ve ziyaretçi kabul etmiyordu. Bu durumu bildiğim halde evlerine gittim. (...) Beni kabul etti, bir çeyrek saat görüştük. Çıkmak için izin istedim, bırakmadı, beni alıkoydu, oturduk, beraber yemek yedik. Ayrılacağı zaman bana babamın *Şoğokortı* (Dalkavuk) adlı tiyatro eserinin elyazmalarını ve muhasebe konusundaki görüşlerinin yazılı olduğu kâğıtları verdi. Bu elyazmalarını istediler, ben de Yerevan'a gönderdim, *Tadron Mangants* (Çocuk Tiyatrosu) külliyatını da.

Fasulyacıyan, Baronyan'ı hatırlıyor*

Baronyan'ı hatırladım. Ne oldu zavallıya? Ölmeden on beş gün önce, Köprü'de görmüştüm, eski püskü şeyler vardı üzerinde. “Ne yapıyorsun?” diye sordum. “Ölmek için yaşıyorum” dedi, “Ağzınla kuş tutsan boş, bu millete yarana mazsın. Tiyatro da bir gün payını alacak bu milletten” dedi ve vedalaşp Ortaköy vapuruna bindi. Ölümünden sonra 100 lira gibi bir meblağ topladılar. Bari karısına hayre deydi! Ona yardımda bulunmak istediler. Bana *Dişçi*'yi [*Şark Dişçisi*'ni] oynamamı önerdiler. Daha doğrusu, ben düşündüm onu. Eğer sponsor olunursa, gelirin yüzde 20-25'ini vermeyi önerdim. Onlara bunu ilettiğimde gelirin yarısını alıp, masraflarını da üzerime yıkmak istediler. Adiler! Ne zaman bir yardım konusu olsa, bir okula veya fukaraya yardımda bulunulacak olursa –kendilerine pay çıkaracaklar ya– o zaman oyuncularını pohpohlamayı, gazetelerde yere göğe sığdıramamayı bilirler. Sahtekârlar! Canım sıkıldı gene geçmişi hatırlayıp. Kadere boyun eğecek, sıkıntı içinde yaşayacaksın. Oyuncunun payına düşen budur işte.

Senin,
Fasulyacıyan.

---

* Teotig, *Amenun Daretısuıtsı* (Herkesin Yıllığı), İstanbul, 1915, s. 269-271. Tiyatro oyuncusu ve yönetmeni Tovmas Fasulyacıyan'ın (1843, İstanbul - 1903, İskenderiye) Abdülhamit rejiminden kaçıp Bulgaristan'a gitmiş olan ve İslimya (Sliven) şehrinde ders vererek hayatını sürdürmeye çalışan Armenag Hamamcıyan'a yazdığı tarihsiz mektuptan. Aydos kasabası hastanesinde yazılmıştır. Fasulyacıyan mektupta, tiyatro oyuncularının kaderi olan ilgisizlikten yakınır, toplumun vefasızlığına uğramış çeşitli Ermeni sanatçılardan, onların hazin sonundan bahseder, bu meydana Baronyan'dan da söz eder.

Baronyan'dan inciler*

Kendini içmeye veren, kederini boğmak için içer.

Ya yüzme bilen kederler için ne demeli?

Borcu turşu kurmak borç ödemenin en iyi yoludur.

Borç turşusu ise, turşuların en alasıdır.

Kadınlar nasıl da on beş dakikada bütün günahlarını
papaza anlatmayı becerir, şaşarım.

Yüzünde tebessüm olmayan kadın güzel değildir,
güzel olmayan şey de kadın değildir.

Gerçeğe en çok saygı duyanlar... sarhoşlardır.

Sırf maden buldum niyetiyle yapılan evlilikte,
adam düpedüz madeni işletmek için alır kadını,
arazi niyetine; kazar çıkarır madeni, bitti mi de,
araziyi terk eder.

Güzellik, hamken istek ve iştahla yenen
ama olgunlaşır olgunlaşmaz çürüyen bir meyvedir.

Güzel ama soğuk kadınlar, güzel bir el yazısıyla yazılmış
çekilmez metinlere benzer.

---

* Teotig, *Amenun Daretsıytsı* (Herkesin Yıllığı), İstanbul, 1908 ve 1909.

ŞARK DİŞÇİSİ

Şarkılı Komedy – Beş Perde

KİŞİLER

TAPARNİGOS	Diş hekimi, 45 yaşında
MARTA	Onun eşi, 60 yaşında
YERANYAG	Kızı
TOVMAS	Tüccar, 70 yaşında
SOFİ	Onun eşi, 40 yaşında
MARKAR	Yeranyag'ın nişanlısı
LEVON	Yeranyag'ın sevgilisi
NİGO	Taparnigos'un uşağı
GİRAGOS	Tovmas'ın uşağı
MARGOS	Yoksul işçi
	Dans edenler

Olay İstanbul'da geçer

I., II., V. perdeler Taparnigos'un, III. perde Tovmas'ın evinde;

IV. perde baloda.